

τὸ ἱεραρχικῶς ἀνώτερο, ἀπόθεσε σ' αὐτὸ μὲ λεπτότητα τὸ πακέτο μὲ τὰ μενοῦ. Ἡ νέα γυναίκα, οὔτε τὸ ἀνοίξε καν καὶ τὸ ἀκούμπησε σ' ἕνα τραπεζάκι πλάι τῆς. Φαινόταν ἀνήσυχη, ταρχυμένη, νευρική.

—Εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπε. Καθίστε...

Ὁ Πουάβρ διάλεξε τὸ πιὸ μικρὸ ἀπ' τὰ καθίσματα τοῦ σαλονιοῦ καὶ κάθησε σὲ μιὰ γωνιά, πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸν καναπέ.

—Μὰ ὄχι, τοῦ φώναξε ἐκεῖνη. Καθίστε ἐδῶ, κοντά μου.

Καὶ τοῦ ἔδειξε μιὰ χαμηλὴ καρέκλα, πλάι τῆς ἀκριβῶς.

Ὁ Πουάβρ ὑπάκουσε. Ἡ καρδιά του εἶχε πάψει πειὰ νὰ χτυπά. Μάντευε ὅτι κάτι πολὺ σοβαρὸ θὰ γινόταν σὲ λίγο.

Ἀφοῦ κάθησε ἡ κ. Βαβέν, τὸν περιεργάστηκε ἀρκετὴ ὥρα μὲ τὰ βλέμματά της. Ἡ κόρες τῶν ματιῶν της εἶχαν πάρει μιὰ ἀλλόκοτη ἀκίνησι, τὸ στήθος της ἀνεβοκατέβαινε κανονικά, ἡ ἀνάσα της σφύριζε μέσα ἀπὸ τὰ δόντια της.

Κι' ἔξαφνα, ὁ Πουάβρ εἶδε τὸ πρόσωπο τῆς νέας γυναίκας νὰ τεντώνεται, ἀλλοιωμένο καὶ νὰ πλησιάζη τὸ δικό του. Συγχρόνως, δυὸ χέρια τὸν ἄρπαξαν ἀπὸ τὰ μπράτσα, τὸν τράβηξαν, καὶ τὸν ξάπλωσαν σχεδὸν ἐπάνω στὸν καναπέ.

Ἐκεῖνος δὲν ἀντιστάθηκε, μὰ τραύλιζε μόνο τρομαγμένος:

—Κυρία... Κυρία διευθυντοῦ...

Μὰ ἐκεῖνη τὸν ἔκανε ὅ,τι ἤθελε λέγοντάς του:

—Σῶπα... Σῶπα... Ἄφησέ με...

Τότε, κι' ἐκεῖνος ἐγκατελείφθηκε στὴ θέλησί της, σὰν χωριστοπούλα πού τὴν κατακτᾷ ἕνα ἀποφασιστικὸ κ' εὐρυστο παλληκάρι.

.....
Ὅταν ὁ Πουάβρ ξύπνησε τὴν ἄλλη μέρα, μιὰ μόνο σκέψι εἶχε στὸ μυαλό του: «Ἀπάτησα τὸν διευθυντή... Ἔγινε ἐραστής τῆς γυναίκας του». Μὰ αὐτὴ ἡ σκέψις, οὔτε χαρὰ, οὔτε περηφάνεια τοῦ ἔδινε... Ἀντιθέτως εἶχε τὴ συναίσθησι πὼς ἔκανε μιὰ πολὺ κακὴ πράξι, κάτι τὸ τριμαχτικὸ καὶ περίμενε πὼς σίγουρα ἡ θεῖα δίκη θὰ τὸν τιμωροῦσε.

Ὡστόσο, ἡ μέρα πέρασε χωρὶς νὰ συμβῆ τίποτε τὸ ἔκτακτο. Μόνο κατὰ τις πέντε τὸ ἀπόγευμα, τὴν ὥρα πού σχόλαζε ἀπὸ τὸ γραφεῖο, τὸν σταμάτησε στὸν διάδρομο ἡ μικρὴ ὑπρέτρια τοῦ προϊσταμένου του καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἐλάτε μαζί μου, ἐπάνω, κύριε...

Ὁ Πουάβρ ἀναγκάστηκε ν' ἀκούμπησε στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴ πέσει κάτω... Ποιὸς τὸν ἤθελε τάχα; Ὁ Προϊστάμενός του ἢ ἡ γυναίκα τοῦ προϊσταμένου του; Δὲν ἐτόλμησε νὰ ρωτήσῃ τὴν ὑπρέτρια σχετικῶς καὶ τὴν ἀκολούθησε μὲ πόδια τρεμάμενα, ὡς τὸ μικρὸ δωμάτιο, στὸ ὁποῖο τὸν εἶχε ὀδηγήσει καὶ τὴν προηγουμένη. Ἡ κ. Βαβέν τὸν περίμενε ἐκεῖ, ἔτρεξε νὰ τὸν συναντήσῃ καὶ πρὶν ἀκόμα ἡ μικρὴ ὑπρέτρια ἀπομακρυνθῆ, ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του.

—Μπεμπέ μου! τοῦ φώναξε μὲ τὰ μάτια κιόλας ἀναποδογυρισμένα μέσα στὶς κόγχες τους. Πόσο σ' ἀγαπῶ!... Ἄν ἦξερες πὼς ἀτέλειωτες μοῦ φάνηκαν ἡ ὥρες ἀπὸ χτές, πού χωριστήσαμε... Ἐλα!... Ἐλα!...

Καὶ τὸν τράβηξε πρὸς τὸν καναπέ. Ἐκεῖνος τραύλιζε ἀκόμα: «Κυρία... Κυρία διευθ...» Μὰ αὐτὴ δὲν τὸν ἄφησε νὰ τελειώσῃ.

Ἡ ἐπομένη ἦταν Κυριακή. Ὁ Πουάβρ αὐτὴ τὴ μέρα δὲν βγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι του, παράγγειλε μάλιστα καὶ τοῦ ἔφεραν ἐκεῖ τὸ φαῖ του. Διπλοκλείδωσε τὴν πόρτα του, ἀπὸ φόβο μήπως δῆ τὴν κ. Βαβέν νὰ μπαίνει μέσα ἀπρόοπτα καὶ νὰ τὸν κατακτᾷ διὰ τῆς βίας καὶ τρίτη φορά. Τὶς ὥρες αὐτὲς τῆς μοναξιάς του τὸς ἀφιέρωσε νὰ συντάξῃ κι' ἔπειτα ν' ἀντιγράψῃ σὲ κανονικὸ χαρτὶ ἀναφορὰς μιὰ αἴτησι πρὸς τὸν γενικὸ διευθυντὴ τοῦ ὑπουργείου, διὰ τῆς ὁποίας ζητοῦσε νὰ τὸν μεταθέσουν ἀπὸ τὸ Ἰνγκράντ γιὰ λόγους ὑγείας, «ἐπειδὴ, κατὰ τὴν γνώμη τῶν γιατρῶν τὸ κλίμα τοῦ τόπου τὸν ἔβλαπτε».

Ὁ φτωχὸς Πουάβρ, βλέπετε, ἀφοῦ σκέφθηκε ὅλη τὴν νύχτα, δὲν εἶχε βρεῖ ἄλλον τρόπο γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν τρομερὴ προϊσταμένη του. Κατόπιν ἔστειλε τὴν ἀναφορὰ αὐτὴ μὲ τὴ γυναίκα πού τοῦ ἔκανε τὰ θελήματα στὸν κ. Βαβέν, γιὰ νὰ τὴν ὑποβάλλῃ ἱεραρχικῶς. Ὅταν σὲ λίγο, ἡ γυναίκα ξαναγύρισε, ὁ Πουάβρ ἔνοιωσε τὸν ἑαυτὸ του πιὸ ἥσυχος καὶ πιὸ ἐλαφρὸ.

Ὅλο του τὸ κέφι ὅμως εἶχε διαλυθῆ τὴν ἐπομένη τὸ πρωί, ὅταν ξαναπῆγε στὸ γραφεῖο του. Ἦταν θλιμμένος, ἀνήσυχος καὶ

ὑπέφερε ἐλαφρὰ ἀπὸ τὸ στομάχι. Μιὰ θλίψι καὶ μιὰ νοσταλγία γιὰ ὅ,τι θ' ἄφηνε σὲ λίγο, τοῦ πλημμύριζε τὴν καρδιά. Ὡστόσο δὲν μετανουοῦσε.

«Ἐπρεπε!» σκεφτόταν.

Κατὰ τὶς δέκα ἡ ὥρα, ἕνας κλητήρας μῆκε στὸ γραφεῖο του καὶ τοῦ εἶπε:

—Κύριε Πουάβρ, ὁ κ. διευθυντῆς σᾶς ζητάει.

Ὁ Πουάβρ, συγκεντρώνοντας ὅλο του τὸ θάρρος τράβηξε πρὸς τὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ. Τὸν βρῆκε καθισμένο στὸ γραφεῖο του νὰ κρατᾷ στὰ χέρια του τὴν ἀναφορὰ του.

Χωρὶς προλόγους, ὁ κ. Βαβέν τοῦ εἶπε:

—Λοιπὸν, κύριε Πουάβρ, θέλετε νὰ μετατεθῆτε...

—Μὰ, κύριε διευθυντά...

Ὁ προϊστάμενός του ὅμως τὸν διέκοψε λέγοντάς του:

—Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι οἱ λόγοι ὑγείας δὲν πιάνουν σὲ μένα. Φτάνει μόνο νὰ σᾶς κυττάξῃ κανεὶς γιὰ νὰ δῆ ὅτι εἰσθε περίφημα στὴν ὑγεία σας... Χωρὶς ἄλλο θάχετε κάποια ἄλλη ἀφορμὴ... Μήπως νομίζετε ὅτι ἔχουμε πολλὴ δουλειὰ ἐδῶ ;

—Ὡ! ὄχι, κύριε διευθυντά...

—Μήπως μαλλώσατε μὲ κανένα συνάδελφό σας ;

—Ὡ! ὄχι, κύριε διευθυντά... ἀπεναντίας, τὰ ἔχω πολὺ καλὰ μαζί τους... Θὰ τοὺς θυμᾶμαι μάλιστα, ὅταν φύγω...

—Τότε μήπως ἔχετε χρέη ἐδῶ ;

—Τί λέτε κύριε διευθυντά;... Δὲν χρωστάω οὔτε πεντάρα.

—Τότε θᾶνε καμμιά «γυναικοδουλειὰ».

Ὁ Πουάβρ, πού ἡ λέξις «γυναικοδουλειὰ» τὸν ἔκανε νὰ χλωμιάσῃ, διαμαρτυρήθηκε μὲ μιὰ χειρονομία.

—Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, συμπέρανε ὁ κ. Βαβέν, ἀφοῦ δὲν ἔχετε κανένα λόγο γιὰ νὰ φύγετε, ἀρνοῦμαι νὰ ὑποβάλω τὴν ἀναφορὰ σας στὸ ὑπουργεῖο. Τὴν ἀπορρίπτω...

Κι' ἀφοῦ τσαλάκωσε τὴν ἀναφορὰ μὲ τὴ χούφτα του, τὴν πέταξε στὸ καλάθι.

—Μὰ κύριε διευθυντά... τόλμησε νὰ ψιθυρίσῃ ὁ Πουάβρ.

—Δὲν ἔχει μὰ, τὸν διέκοψε ὁ κ. Βαβέν. Δὲν θέλω νὰ σᾶς βοηθήσω νὰ κάνετε μιὰ ἀνοησία, γιὰ τὴν ὁποία θὰ μετανοήσετε αὔριο. Μείνετε ἐδῶ, σᾶς λέω... Δὲν εἶμαι δυσάρεστημένος μαζί σας... Κάθε ἄλλο μάλιστα... Καὶ ἡ κυρία μου, ἡ ὁποία ξαφνιαστικὴ πολὺ, ὅταν τῆς ἔδειξα τὴν ἀναφορὰ σας, ἐπιμένει ἀπολύτως νὰ μείνετε...

Ὁ Πουάβρ, νομίζοντας πὼς δὲν εἶχε ἀκούσει καλά, τραύλιζε:

—Ἡ κ. διευθύντρια θέλει... θέλει νὰ... μείνω;

—Βεβαίωτατα, τοῦ ἀπάντησε ὁ προϊστάμενός του. Ἐναντιώνεται μὲ τὸν πιὸ κατηγορηματικὸ τρόπο στὴν ἀναχώρησί σας...

Καὶ κυττάζοντας στὰ μάτια τὸν ὑπάλληλο, πρόσθεσε χαμογελῶν:

τας:

—Σᾶς χρειάζεται... γιὰ νὰ τὶς φτιάχνετε τὰ μενοῦ...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΤΑΛΛΕΥΡΑΝΔΟΣ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΣ

Εἶνε γνωστὸν, ἀπὸ τὴν ἱστορία ὅτι ὁ περίφημος Γάλλος διπλωμάτης πρίγκηψ Ταλλεϋράνδος, ἦταν ἄνθρωπος μὲ χαρακτηριστικὰ, ποταπὸ, πονηρὸ, ὑστερόβουλο. Ὁ Σατωβριάνδος σ' Ἄπομνημονεύματά του μιλῶντας γι' αὐτὸν τὸν χαρακτηρίζει περίφημα ὡς ἔξης:

«Ἦταν ἕνα κομμιάτι λάσπης μέσα σὲ μιὰ μεταξωτὴ κάλτσα!»

Ὅταν λοιπὸν ὁ Ταλλεϋράνδος βρισκότανε στὰ τελευταῖα του, ὁ τότε βασιλεὺς Λουδοβίκος Φίλιππος ἐπῆγε μιὰ μέρα νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ:

—Λοιπὸν πρίγκηψ, πὼς εἰσθε; τὸν ρώτησε ὁ βασιλεὺς μπαίνοντας στὸν κοιτῶνα του...

—Μεγαλειότατε, δὲν εἶμαι καλά... Ὑποφέρω πολὺ σὰν νὰ εἶμαι κολασμένος! ἀποκρίθηκε ὁ ἐτοιμοθάνατος διπλωμάτης.

—Ἐ, μὰ αὐτὸ εἶνε φυσικό!... ἀποκρίθηκε χαμογελῶντας ὁ βασιλεὺς.

Τότε θᾶνε καμμιά γυναικοδουλειὰ !...